

Obonete S. Ubam. V jeho žilách koluje královská krev

Foto - Kromě bezchybné češtiny ovládá pidžin, angličtinu, španělštinu a domluví se i rusky a francouzsky. Charismatický muž s nezvykle širokým rozhledem a nadhledem souhlasil s rozhovorem pro Jesenický týdeník. Jaké jsou jeho názory na současný svět v kontextu historie a na "třetí svět", k němuž má blízko, se dozvíte z následujícího rozhovoru.

Obonete S. Ubam. V jeho žilách koluje královská krev

Abyste však byli aspoň částečně "v obraze" uvedme už zde, že jde o syna české matky a nigerijského otce, kteří se poznali na studiích v Kyjevě. Vzali se a zplodili potomka, ale náš režim tehdy neumožnil otci žít zde. Vrátil se tedy do Afriky. Nigérie je sice republika, ale podle zvykového práva byl, v jednom ze států federace, korunován tradičním králem, i když byl současně vysoce postaveným policejním důstojníkem. O syna v Čechách nikdy neztratil zájem a hned, jak to změna poměrů u nás dovolila, pozval ho k sobě a on v Africe potom několik let žil. Po otcově smrti převzal odpovědnost za zbytek rodiny a pozůstalost a časem usedl na otcův trůn. Obonete S. Ubam má osm afrických sourozenců a nyní žije ve Španělsku.

Dá se říci, že máte dvě vlasti. A v současné době Španělsko je třetí. Jaké místo mezi nimi ve vašem srdci zaujímá Česko?

Česko považuji za svůj životní výchozí bod. Narodil jsem se tady, vyrostl a dospěl, takže jsem s ním doživotně spjatý. Přestože posledních dvacet let žiji fyzicky mimo jeho hranice, stále s Českem udržuji poměrně úzký kontakt, s čímž v dnešní době zásadně pomáhají mimo jiné i sociální sítě. Snažím se ho v dostatečné míře navštěvovat a poměrně bedlivě sleduji i aktuální vývoj. Pro zajímavost dodám, že i přestože žijeme v Malaze, doma mluvíme česky.

Jaký máte vztah k české kultuře? Patří její propagace mezi vaše další aktivity?

Považuji se celkově za velkého fandu kultury jako takové. Ke každému počínu, stejně tak jako ke každému umělci, mám velký respekt. Věřím, že kultura už od nepaměti silně formuje celé lidstvo, a to někdy dokonce víc než geopolitika. Myslím si, že její význam bývá mnohdy podceňován, a proto jsem rád za každý, byť sebemenší počín. Fandím všem, kdo se snaží něco vytvořit, místo aby doma jen tak, s prominutím, seděli na zadku.

Mluvíte dodnes výborně česky. Jak si jazyk udržujete?

Těch způsobů je hned několik. Za prvé, moje životní partnerka je stejně jako já Afročeška, takže, jak už jsem zmiňoval, doma mluvíme česky.

Dále k tomu přispívá i moje povolání. V Malaze působím v realitách a vyhledávám výnosné investiční nemovitosti a zajišťuji jejich nákup na klíč pro zahraniční klientelu. Tu v posledních letech tvoří z velké části právě zájemci z Česka. Díky znalosti oboru, prostředí a především jazyka působím jako jejich zástupce a průvodce celým procesem, od vyhledání apartmánu až po jeho koupi a zprovoznění k pronájmu. Veškerá komunikace s klienty se tedy odehrává v češtině, takže si ani nemůžu dovolit polevit.

Do třetice to je moje literární činnost. Takže, ač to může znít úsměvně, čeština je pro mě ve Španělsku stále prvním jazykem a hlavním komunikačním prostředkem.

V Nigérii tomu ale bylo jinak. Tam jsem komunikoval hlavně pidžinem a po čase mi tu a tam nějaké to české slůvko vypadlo. Ale po návratu do Evropy se vše v pohodě srovnalo.

Jsou vaši četní sourozenci také tak nadaní a akční jako Vy? Jste se všemi v kontaktu?

Ano, v kontaktu jsme, a dokonce ve velmi živém. Díky moderním technologiím se svět pomyslně smrsknul do té míry, že jsme spolu ve spojení téměř neustále a bavíme se o zcela běžných, každodenních věcech. Když si vzpomenu na svou první návštěvu Afriky začátkem devadesátých let, kdy poslat dopis a dostat na něj odpověď trvalo klidně i dva měsíce, přijde mi to až úsměvné. Myslím si, že sourozenci i přes těžké zkoušky, kterými si museli projít, když ztratili oba rodiče, se se životem poprali se ctí a každý z nich se věnuje něčemu, v čem se našel. Jsem na ně velmi hrdý a věřím, že mě ještě v ledasčem doženou a předeženou.

Jako člověk velkého rozhledu a zkušeností máte určitě svůj názor na současný stav světa. Kdybyste do něj mohl zasáhnout, co byste doporučil?

Tohle je opravdu velmi těžká otázka. Asi na ni ani nelze odpovědět, aniž by se člověk vyhnul jistým klišé. Ať se nám to líbí nebo ne, možná máme svět právě takový, jaký si zasloužíme. Vše spolu souvisí a myslím si, že jsme si svět vytvořili k obrazu svému. V průběhu věků se nám úspěšně podařilo vyrvat náš životní prostor ze spárů nelítostné divočiny, která mu vládla po miliony let, a vytvořit úspěšnou civilizaci. To, že není dokonalá a idylická, je naprosto přirozené, protože takoví nejsme ani my sami. Nerad bych porovnával možnosti lidského potenciálu s možnostmi přírody nebo vesmírného řádu, které fungují dokonale i bez nás. Proto si myslím, že bychom měli být spíš vděční za to, že můžeme žít ve vůbec nejosvícenějším období lidských dějin a být trpěliví. Kdo ví, v co vše se může naše civilizace vyvinout, když bude mít k dispozici víc než jen pár tisíc let? Ale abych se vrátil k Vaší otázce. Bylo by fajn, kdybychom dokázali víc ocenit, co nám život dává, a méně si soustředit na to, co nám odpírá. Jen tím ztrácíme drahocenný čas. Nezapomínejme také na to, že máme to štěstí vést tuto debatu v prostředí rozvinuté západní civilizace. Chci tím říct, že za našimi hranicemi stále existuje referenční bod v podobě zemí třetího světa, ve kterých žije většina lidstva. Myslím si tedy, že bychom si na ně měli vzpomenout pokaždé, když začneme cítit nutkání postěžovat si na tzv. „současný stav naší společnosti“.

Máte nějaké ryze osobní zatím nesplněné přání? Můžete nám je prozradit?

To víte, že ano. Nesplněná přání stále ještě jsou. Ale aby se mohla splnit, je potřeba řídit se zásadou „Ora et labora“. Tedy věřit v ně a vkládat do jejich splnění potřebné úsilí. Obávám se tedy, že by takové veřejné odtajnění jejich splnění příliš nepomohlo. Slibuji ale, že se o ně s našimi čtenáři rád podělím, až budou splněná.

Zaujal vás projekt Melodia Art "S Václavem Žmolíkem nejen o umění", i když vaše osobní účast je vzhledem k Vašemu vytížení zatím nejistá. Pokud by nastal obrat, můžete našim čtenářům a potencionálním zájemcům o setkání s vámi sdělit, čím vás oslovil?

Velmi mě zaujal samotný koncept projektu a také významné osobnosti, které v něm přijaly účast. Považuji si tudíž za čest být také mezi pozvanými.

Navíc, vzhledem k tomu, že jsem severomoravský rodák, nerad bych si účast na podobné události nechal ujít. Život v našem kraji nebyl nikdy lehký a kultura u nás neměla na různých ustláno. O to víc si vašeho úsilí posunout ji dál vážím a rád vám v něm budu nápomocen.

Děkuji za rozhovor

Viola Králová
